

рѣкли туй, ще плащатъ глобѣ (цезай нактіе) по една лирѣ. Немаше една четвъртина отъ часа какъ бѣхъ сѣднали на трапезѣтъ, когато видѣхъ че влѣзна една ниска бабичка твърдѣ дрипаво облѣчена. Златко и Веселинѣ, които ъ познахъ, настрѣхнахъ; но тя, като имъ смигна, тѣ си помислихъ че тя не искаше да бѣде позната; тѣ прочее казахъ на царѣ Яка и на принцезытѣ, че имъ просѣтъ дозволеніето за да имъ прѣдставѣтъ една отъ тѣхнытѣ добры пріятелки, която идеше да вечерѣ съ тѣхъ. Бабичката, безъ причиняване, сѣдна възъ единѣ подпирателенѣ столѣ, който бѣше край Яка, безъ да дързне нѣкой да ъ покани; та каза Яку: „Като пріятелитѣ на пріятелитѣ ни сѣ наши пріятели, то дозволете да ся запознаѣ свободно съ васъ.“ Яко, който бѣше малко горделивѣ, ся смѣти за породѣтъ на тази бабичкѣ; но не показа нищо. Казахъ на добрѣтъ бабичкѣ за глобѣтъ, която ще ся плаща секога колкото пѣти бы казалъ нѣкой Ваше величество; между туй, едва ли тя почна да вечера и каза Яку: чини ми ся, че Ваше величество ся смѣivate за свободѣтъ, коѣто пріимамъ; но туй е единѣ вехтѣ обычай, а пакъ азъ съмъ много стара да ся одучѣ; и тѣй Ваше величество ще благоволи да ми опрости. — Глобата! глобата! повика Яко, вый дългувате двѣ лиры. — Нека ся не сърди Ваше величество, рѣче бабичката; азъ забравихъ че не трѣбваше да ся казва Ваше величество по не мысли ли Ваше величество, че като забранявате да ся казва Ваше величество, вый напомувате на цѣлѣ свѣтъ да ся държи въ туй тягостно почитаніе, което вый искате да изгоните. Туй е сѣщо като онѣзи, които за да ся фамилирывать казватъ на тѣзи, що повыкватъ на гости колкото и да ся тѣ по-долни отъ тѣхъ: „Пійте за мое